

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa K. W.
przeciwko Zespołowi Szkół Ogólnokształcących w M.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 września 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt VII Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki 240 zł
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 24 stycznia 2018 r. uwzględnił apelację powódki K. W. i zmienił oddalający powództwo wyrok Sądu Rejonowego w K. z 1 czerwca 2017 r. w ten sposób, że przywrócił ją do pracy na poprzednich warunkach w pozwanym Zespole Szkół Ogólnokształcących w M..

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazującym na art. 398⁴ § 2 k.p.c., skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na konieczność kontroli orzeczenia Sądu drugiej instancji wydanego z naruszeniem przepisów prawa materialnego w stopniu uzasadniającym wniesienie skargi kasacyjnej. W szczególności w związku z tym, że istnieją rozbieżności w

orzecznictwie na tle art. 30 § 4 k.p. i rozumienia pojęcia konkretności przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę.

Powódka wniosła o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Sąd Najwyższy 16 maja 2019 r. zwrócił akta celem wezwania pełnomocnika skarżącej do skonkretyzowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W odpowiedzi wskazano na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania „z uwagi na konieczność kontroli orzeczenia Sądu drugiej instancji wydanego z naruszeniem przepisów prawa materialnego w stopniu uzasadniającym wniesienie skargi kasacyjnej. W szczególności w związku z istniejącymi rozbieżnościami w orzecznictwie na tle art. 30 § 4 k.p. i rozumienia pojęcia konkretności przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę, przy jednoczesnym oparciu wypowiedzenia na regulacjach zawartych w Karcie Nauczyciela, w szczególności w zakresie wzajemnego stosunku przepisów kodeksu pracy oraz Karty Nauczyciela w zakresie pojęcia „konkretności przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę”. Dalej podano, że Sąd drugiej instancji naruszył przepisy prawa materialnego przez błędną wykładnię. Zastosował zupełnie odmienną wykładnię prawa materialnego niż Sąd pierwszej instancji. Co za tym idzie, istnieje znaczna rozbieżność w orzecznictwie Sądu (...). Rozbieżność ta jest zauważalna na tle orzeczeń Sądu Najwyższego. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p. Przesłanka ta została spełniona. Istnieje rozbieżność interpretacyjna pojęcia „konkretność przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę” na tle stosowania przepisów Kodeksu Pracy oraz regulacji zawartych w Karcie Nauczyciela, tj. art. 45 § 1 w związku z art. 30 § 4 k.p. i art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela oraz art. 30 § 4 k.p. w związku z art. 91c Karty Nauczyciela. Z jednej strony orzecznictwo stoi na stanowisku, iż określenie formy (sposobu) złożenia oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy z nauczycielem w trybie

art. 20 ust. 1 pkt 2 KN oraz treść tej czynności prawnej „jest sprawą wynikającą ze stosunku pracy, nieuregulowaną przepisami Karty Nauczyciela” w rozumieniu art. 91c ust. 1 tej Karty. Oznacza to zastosowanie art. 30 § 3 oraz art. 30 § 4 i 5 k.p. (...). Z drugiej zaś strony w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że zaistnienie sytuacji, o jakiej mowa w art. 20 ust. 1 pkt 2 KN, a więc zmiany planu nauczania uniemożliwiającej dalsze zatrudnienie nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć, stanowi normalną przyczynę wypowiedzenia nauczycielskiego stosunku pracy. Tym samym istnieje konieczność odniesienia się do kwestii, czy przepisy w/w się wzajemnie wykluczają, czy też uzupełniają. Jest to o tyle istotne na tle niniejszej sprawy, gdyż pozwany oraz Sąd pierwszej instancji w niniejszej sprawie opowiedział się za wykładnią tychże przepisów dającą podstawę do uzupełniającego się stosowania tych przepisów. Sąd zaś drugiej instancji wskazał na wykładnię wykluczającą się, tj. uznał, że konkretność przyczyny należy interpretować w oderwaniu od Karty Nauczyciela z uwagi na art. 91c ust. 1 tej Karty”.

Zreferowana wyżej treść wniosku o przyjęcie skargi, uzasadnia stwierdzenie, że zasadność wskazanej podstawy przysądu budzi zasadnicze wątpliwości.

Przed wszystkim skarżąca nie odwołuje się do podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p. Tylko w ramach tej podstawy można by oceniać, czy występuje oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Podkreśla się to, gdyż w treści wniosku skarżąca nawiązuje do rozstrzygnięcia, które uznaje za niezgodne z prawem. Na etapie przysądu nie ocenia się podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), a tylko wskazaną w nim podstawę przysądu. Nie jest zatem możliwa kontrola zasadności rozstrzygnięcia Sądu powszechnego na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżąca we wniosku odwołuje się tylko do podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przedmiotem zainteresowania tej podstawy przysądu jest tylko sam przepis ze względu na poważne wątpliwości w jego wykładni lub rozbieżności w orzecznictwie. Ujawnia się mankament wniosku, gdyż na wstępie twierdzi się o rozbieżności w orzecznictwie ale bez jego podania (wskazania we wniosku). Skarżąca odwołuje się do orzecznictwa w uzasadnieniu podstawy kasacyjnej ale nie w uzasadnieniu podstawy przysądu. Podstawy kasacyjne stanowią odrębną część skargi i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu jej do rozpoznania, co

oznacza, że nie zastępują podstawy przysądu ani jej uzasadnienia (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 398⁹ § 1 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Podstawa przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. ma na uwadze rozbieżność w orzecznictwie różnych sądów na tle wykładni danego przepisu, a nie rozbieżność w orzeczeniach Sądu pierwszej i drugiej instancji w tej samej sprawie. Konsekwentnie zestawienie przepisów i ich stosowanie w danej sprawie, również różne przez sądy kolejnych instancji, nie jest badane w ramach tej podstawy przysądu. Wskazane przepisy nie mogą i nie są sprzeczne, bo inne są przedmioty ich regulacji. Ocena prawidłowości stosowania prawa w danej sprawie to domena podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do której skarżąca nie odwołuje się.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.